

Publicerad 2016-04-19 12:33 av ettlitetbi

Jag är iallafall fri att känna

För att nytt liv ska bli till, måste en viss nakenhet infinna sig.

Så tänkte jag där jag gick längs den tomma vägen. Att sårbarhet och svaghet är styrka och mod, för nytt liv kan födas.

Jag undrar om min väg har nya ting att visa? Eller vandrar jag en tomhetens vandring mot en sol som aldrig går upp?

Men vad gör det, tänkte jag och såg mot bergen i horisonten. Om jag aldrig kommer fram är jag fri att leva på den plats dit jag kommer.

De har sagt att jag borde dö. Jag är inte värd att älskas. De har sagt till mig att psykisk ohälsa är en plats. En plats dit den kommer vars liv aldrig föds på nytt. De sa till mig att jag aldrig kommer bli bra, att min tomhet är min att bära. Jag har hört att jag vandrar mot en sol som aldrig går upp.

Men psykisk ohälsa är att förlora vad du inte kan beskriva. En känsla som saknar ett språk, därtill bara kan upplevas som tomhet. Om jag vandrar mot en sol som aldrig går upp är jag fri att leva på den plats där mörkret aldrig försvinner.

För att nytt liv ska bli till, måste en sårbarhet och svaghet visa sig.

Så tänkte jag där jag vandrade mot en plats där solen aldrig går upp. Ensam och hopplös, men sårbar och svag. För vad betyder det när min Frälsare säger till mig: den som är först ska bli sist, och den som är sist ska bli först?

Kanske vandrar jag mot en plats där ingen längre är först, och ingen längre är sist? En plats där tårar inte längre finns, dit smärta aldrig når.

Jag har förlorat vad jag inte kan beskriva, en känsla utan språk.

Men under min vandring mot platsen där solen aldrig går upp är jag iallafall fri att känna!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ettlitetbi med Poeter.se id #68417 innehar upphovsrätten